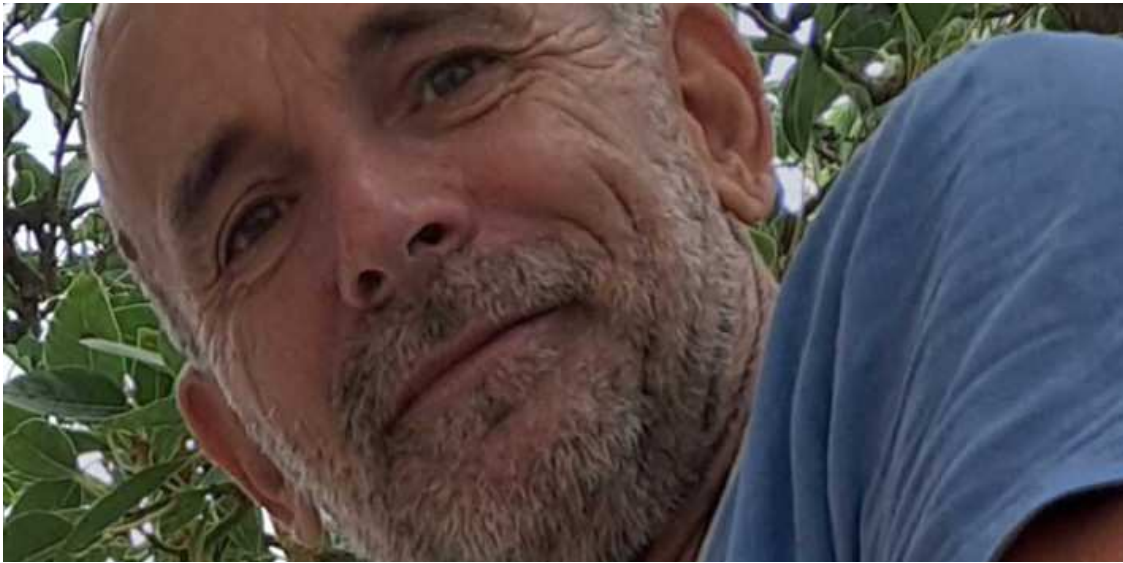

Diari de la neu, 27/10/24

La història dels salts a La Molina, explicada per Bernat Solà, darrer saltador olímpic

Les paradoxes d'un somni olímpic

Bernat Solà Pujol Autor/a: BSP

Bernat Solà Pujol és un esquiador mataroní que va practicar els salts d'esquí en trampolí entre els anys 1974 i 1992. Conegut en el món dels salts com la "formiga atòmica", actualment viu retirat de tota activitat esportiva. Expliquem i posem en context la desfeta de l'equip de salts d'esquí establert als anys 80 a La Molina i que, malauradament, va derivar en la pèrdua d'una pràctica que començava a arrelar a la Cerdanya. I tot això en el context de la renúncia relativament recent a organitzar uns Jocs Olímpics d'hivern al Pirineu . Una renúncia de la qual encara se'n sap poc o gens el perquè, tot recordant que es va gestar amb poca convicció, fermesa i credibilitat.

Ara farà un any, el Govern de la Generalitat va explicar que renunciava a organitzar uns **Jocs Olímpics d'hivern** al Pirineu, tancant l'oficina de promoció de la candidatura. La decisió no va produir una gran frustració a les comarques de muntanya ni a la majoria dels practicants dels esports de gel i neu. Tot i els estudis, documents, oficines, reunions, sopars, viatges i celebracions, encara ningú ha fet balanç del temps i diners esmerçats amb discussions que no han portat enlloc. A hores d'ara desconeixem el perquè de les polèmiques entre possibles seus i subseus; ni se'ns ha explicat que hi havia del cert sobre la possible col·laboració amb Andorra i Catalunya Nord; ni la causa exacta de les tenses relacions amb Aragó a la darrera fase de vigència de la candidatura. El llistat d'inversions que es deia arribarien amb els jocs, han quedat en un calaix, evidenciant que es tractava d'una carta als reis, sense compromisos concrets per part de les administracions afectades.

La candidatura tenia molts punts dèbils, però un autèntic taló d'Aquil·les, tal com malauradament s'ha constatat mesos després. Les inversions amb esports de gel, haurien quedat en qüestió, en confirmar-se la paralització de l'activitat de la secció d'Hoquei Gel del FC Barcelona, o quan les previstes instal·lacions "indoor" - d'esquí, però també de gel -, finalment no han tirat endavant, per manca de majories favorables a l'Ajuntament de Barcelona.

Per si això no fos prou, fou un mal averany que la candidatura proposés que algunes de les disciplines olímpiques, com els salts, es traslladessin a Sarajevo, sense fer cap referència que anys enrere s'abandonés aquesta disciplina per part de la Federació esportiva competent - quan hi havia un mínim de practicants federats; s'havia fet un esforç de promoció als centres

escolars de la Cerdanya, el país tenia veterans esportistes olímpics amb experiència que podien transmetre els seus coneixements a les noves generacions i encara funcionaven tres trampolins a la Molina per l'entrenament de tots els nivells, hivern i estiu. Paradoxalment, el país tenia precandidatura olímpica, però els trampolins de la Molina feia anys que no s'utilitzaven.

Seria bo que l'administració redactés una memòria del que ha estat aquesta falsa esperança olímpica. Els administrats tenim el dret a conèixer els seus aspectes més polèmics, per evitar que en aquest àmbit també ens arrossegui el desassossec general.

De tot plegat en parlem amb en Bernat Sola, altrament conegut en el món dels salts d'esquí com la "formiga atòmica".

La història dels salts a La Molina, explicada per Bernat Solà, darrer saltador olímpic

Nascut el 25 de setembre del 1965 a Mataró (el Maresme). Ben aviat el portaren a esquiar a la Molina i a Núria. La coneixença del pare d'en Bernat amb en Jordi Aymat, mataroní de la UEC i gran impulsor dels salts d'esquí a Catalunya, fou la raó que aprofitant l'organització d'un curset de salts se li proposés començar a practicar aquella disciplina. A l'edat de 8 anys es va animar a "saltar" al trampolí Vell de la Molina.

Si bé els primers salts, en el trampolí de vint metres, li va generar un cert pànic, de mica en mica li va anar agradant. L'any 1975, amb només 10 anys, va quedar 4t en el campionat d'Espanya infantil; l'any 1977 guanyà la prova d'inauguració del trampolí de Sant Joan de l'Erm; l'any 1978 quedar un tercer al

Campionat d'Espanya infantil i l'any 1979 va obtenir el títol de campió d'Espanya infantil. Durant el 1982, va aconseguir el tercer lloc en els Campionats d'Espanya i l'any següent va guanyar el títol de campió d'Espanya juvenil, saltant ja prop dels 70 m. Tenint només 18 anys va participar en una prova de la Copa del Món al Canadà. L'any 1984, va guanyar la Copa del Rei, essent seleccionat per formar part de l'equip que participà en els Jocs Olímpics de Sarajevo on quedà en el lloc 50è en el trampolí de 90 m i 55è en el de 70 m. En tornar es va proclamar subcampió d'Espanya.

Durant l'hivern següent, concretament el 17 de març de 1985 en una prova de Copa del Món a Planica (Eslovènia), va saltar 140 metres, la distància més llarga mai aconseguida per un saltador de l'estat espanyol i fou desè al Campionat d'Europa establint un rècord estatal encara avui vigent. El 1986, va iniciar la competició a Garmish i fou 18è a Planica, saltant 108 metres a Treviso (Itàlia), continuant amb un tercer lloc a Sapporo (Japó). Quedar segon a la Copa del Rei, si bé fou el millor en estil. Fou tercer a Sprova i Meldal (Noruega) i en les proves del Campionat d'Europa acabà en desena posició. L'any 1987 va assolir el 14è lloc a Sapporo sent l'única vegada en què un català puntuava a la Copa del Món, quedant segon en el Campionat d'Espanya.

Tota aquesta trajectòria feu que en els trampolins europeus i nord-americans comencés a ser una persona coneguda. Com que fins aquell moment els saltadors només rebien regals dels organitzadors de prova, en Bernat fou un dels que a Oslo van demanar i aconseguir la professionalització del saltador que a partir d'aquell moment van començar a rebre premis en metàl·lic.

L'any 1988 va participar en els Jocs de Calgary (Canadà). L'any 1989 va acabar 16è a Holmenkolen a Noruega, en la prova de la Copa del Món i ja se'l considerava entre els cinquanta millors del món. Mentrestant, a Mataró, li van reconèixer els seus mèrits essent escollit dues vegades com el millor esportista de la seva ciutat.

Tot i que l'any 1990 quedà novament com a campió d'Espanya, l'any següent deixar la competició, dedicant-se a fer d'entrenador a l'Escola de Salts de la Molina, si bé va reiniciar l'activitat quedant altra vegada campió d'Espanya l'any 1992 amb un salt de 72,5 metres en el trampolí de Font Canaleta.

Els quatre anys següents, definitivament retirat, en Bernat va recórrer els col·legis de la Cerdanya, amb l'objectiu d'entusiasmar els joves amb aquesta disciplina i transmetre els seus coneixements als més joves, aconseguint que alguns d'aquells fossin veritables promeses.

Malgrat aquesta situació tan positiva, la Federació espanyola va suprimir per estranyes raons i justificacions poc creïbles, l'activitat dels salts al·legant motius

econòmics. Després d'això en Bernat es va dedicar uns anys més a l'esquí, com a monitor d'alpí, primer a la Molina i després a Masella.

Avui viu retirat de tota activitat esportiva, però amb moltes ganes de parlar de tot plegat.